

Predmet C-407/22

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

20. lipnja 2022.

Sud koji je uputio zahtjev:

Conseil d'État (Francuska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

14. lipnja 2022.

Tužitelj:

Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance

Tuženik:

Manitou BF SA

CONSEIL D'ÉTAT [omissis]
(DRŽAVNO VIJEĆE,
FRANCUSKA)

[omissis]

[omissis]

[omissis] [omissis]

[omissis]

MINISTRE DE L'ECONOMIE, DES
FINANCES ET DE LA RELANCE
(MINISTAR GOSPODARSTVA, FINANCIJA I OPORAVKA, FRANCUSKA)

protiv SA Manitou BF

Conseil d'État (Državno vijeće) [omissis]
(Odjel za sporove, spojeno osmo i treće vijeće)

[omissis]

Rasprava održana 1. lipnja 2022.

Odluka od 14. lipnja 2022.

Uzimajući u obzir sljedeći postupak:

Dioničko društvo (SA) Manitou BF tražilo je od tribunala administratif de Nantes (Upravni sud u Nantesu, Francuska) da donese odluku o povratu dijela prvotnog iznosa poreza na dobit koji je to društvo trebalo platiti za porezno razdoblje završeno 2011., koji odgovara ponovnom uračunavanju u njegovu oporezivu dobit dijela troškova i izdataka za dobit od udjela kapitala svojih društava kćeri sa sjedištem u državama članicama Europske unije, različitima od Francuske.

Rješenjem [*omissis*] od 26. rujna 2017., predsjednik tribunala administratif de Nantes (Upravni sud u Nantesu) uputio je zahtjev društva Manitou BF tribunalu administratif de Montreuil (Upravni sud u Montreuilu, Francuska), koji ga je odbio presudom br. 1708681 od 16. srpnja 2018.

Presudom br. 18VE02710 od 27. svibnja 2021. cour administrative d'appel de Versailles (Žalbeni upravni sud u Versaillesu, Francuska) ukinuo je tu presudu i prihvatio zahtjev društva Manitou BF.

Žalbom i replikom, koje je tajništvo za sporove Conseil d'État (Državno vijeće) zaprimilo 30. lipnja 2021. i 31. ožujka 2022., ministar gospodarstva, financija i oporavka zahtijeva od Conseil d'État (Državno vijeće) da ukine tu presudu.

Tvrđi da je cour administrative d'appel de Versailles (Žalbeni upravni sud u Versaillesu) počinio pogrešku koja se tiče prava i netočno kvalificirao činjenično stanje time što je odlučio da okolnost u pogledu toga je li matično društvo odlučilo osnovati porezno integriranu korporacijsku grupu sa svojim francuskim društvima kćerima nije utjecala na osnovanost njegova zahtjeva za povrat, zbog povrede slobode poslovnog nastana prema odredbama članka 223 B code général des impôts (Opći porezni zakonik), dijela poreza na dobit koji odgovara ponovnom uračunavanju u njegovu oporezivu dobit dijela troškova i izdataka za dobit od udjela kapitala svojih društava kćeri sa sjedištem u državama članicama Europske unije, različitima od Francuske.

U odgovoru na žalbu, zaprimljenom 28. ožujka 2022., društvo Manitou BF zahtijevalo je da se žalba odbije [*omissis*]. Tvrđi da su žalbeni razlozi koje je istaknuo ministar gospodarstva, financija i oporavka neosnovani.

[*omissis*]

Uzimajući u obzir:

– Ugovor o funkcioniranju Europske unije;

- Opći porezni zakonik i livre des procédures fiscales (Zakon o fiskalnim postupcima);
- presudu Suda Europske Unije od 2. rujna 2015., Groupe Steria SCA (C-386/14);
- code de justice administrative (Zakonik o upravnim sporovima);

[omissis] Budući da:

- 1 Iz sadržaja spisa koji je dostavljen sudu koji odlučuje o meritumu proizlazi da je društvo Manitou BF 2011. primilo dividende od društava kćeri sa sjedištem u državama članicama Europske Unije, različitima od Francuske. Obuhvatilo ih je sustavom za matična društva predviđenim u člancima 145. i 216. Općeg poreznog zakonika. U skladu s člankom 216. stavkom I., društvo je odbilo iznos tih dividendi od svoje neto dobiti, osim dijela troškova i izdataka od 5 % njihova ukupnog iznosa. Pritužbom od 24. prosinca 2014. tražilo je povrat dijela iznosa poreza na dobit koji je to društvo trebalo platiti za porezno razdoblje završeno 2011., koji odgovara ponovnom uračunavanju tog dijela, zbog toga što je to ponovno uračunavanje provedeno u skladu sa zakonskim odredbama kojima se povređuje sloboda poslovnog nastana zaštićena člankom 49. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije. Nakon što je odbijena ta pritužba, društvo je podnijelo tužbu tribunalu administratif de Nantes (Upravni sud u Nantesu), koji je njegov zahtjev uputio tribunalu administratif de Montreuil (Upravni sud u Montreuilu), koji je pak njegov zahtjev odbio presudom od 26. rujna 2017. Ministar gospodarstva, financija i oporavka podnio je žalbu u kasacijskom postupku protiv presude od 27. svibnja 2021. kojom je cour administrative d'appel de Versailles (Žalbeni upravni sud u Versaillesu), nakon žalbe društva Manitou BF, ukinuo tu presudu i prihvatio zahtjev tog društva za povrat spornih iznosa.
- 2 Člankom 216. stavkom I. Općeg poreznog zakonika, u tekstu primjenjivom na spor, određuje se da matično društvo može od svoje neto ukupne dobiti odbiti neto dobit od udjela kapitala, na temelju koje se primjenjuje porezni sustav za matična društva i koja je primljena tijekom poreznog razdoblja, nakon odbitka dijela troškova i izdataka jedinstveno utvrđenih na 5 % ukupne dobiti od udjela kapitala, uključujući porezni kredit. U skladu s člankom 223 A istog zakonika, u tekstu koji je trenutačno na snazi, koji se odnosi na uvjete pristupa sustavu porezne integracije; „Društvo samo može biti obveznik plaćanja obračunatog poreza na dobit i to za ukupni rezultat korporacijske grupe koju pored njega čine društva u kojima u poreznoj godini ima neprekinuto najmanje 95 % kapitala neposredno ili posredno preko društava ili stalnih poslovnih jedinica članova korporacijske grupe [...]. / Članovi korporacijske grupe mogu biti samo društva ili stalne poslovne jedinice koje su dale svoj pristanak i čiji rezultati podliježu porezu na dobit prema uvjetima općeg prava ili u skladu s pravilima predviđenima u članku 214. [...].” U skladu s njegovim člankom 223 B, u tekstu koji se primjenjuje i u kojem se određuje sustav porezne integracije: „Ukupni rezultat utvrđuje matično društvo tako da zbroji rezultate svakog društva korporacijske grupe, utvrđene prema uvjetima općeg prava ili u skladu s pravilima

predviđenima u članku 214. / Ukupan rezultat umanjuje se za dio troškova i izdataka koji je povezan s dobiti od udjela kapitala društva koju društvo grupe prima od člana korporacijske grupe za više od jednog poreznog razdoblja i s dobiti od udjela kapitala koju društvo grupe prima od posrednog društva za koju matično društvo podnosi dokaz da proizlazi iz dobiti od udjela kapitala koje je društvo član korporacijske grupe isplatilo za više od jednog poreznog razdoblja i koje još nije podnijelo dokaz o ispravcima provedenima u skladu s ovim ili trećim stavkom. [...]”.

- 3 Članak 49. Ugovora o funkcioniranju Europske unije propisuje: „*U okviru niže navedenih odredaba, ograničavanje slobode poslovnog nastana državljana jedne države članice na državnom području druge države članice zabranjuje se. Ta se zabrana odnosi i na ograničavanje osnivanja zastupništava, podružnica ili društava kćeri od strane državljana bilo koje države članice s poslovnim nastanom na državnom području bilo koje druge države članice. [...]*”
- 4 U presudi od 2. rujna 2015., *Groupe Steria SCA (C-386/14)*, Sud Europske unije odlučio je da članak 49. Ugovora o funkcioniranju Europske unije treba tumačiti u smislu da se protivi tome da zakonodavstvo države članice koje se odnosi na sustav porezne integracije dopušta integracijskom matičnom društvu neutralizaciju ponovnog uračunavanja dijela troškova i tereta, određenog u jedinstvenoj stopi od 5 % neto iznosa dividendi koje je to društvo primilo jedino od rezidentnih društava koja su u sastavu integracije, dok to zakonodavstvo tom matičnom društvu odbija takvo pravo za dividende koje mu raspodjeljuju njegova društva kćeri sa sjedištem u drugoj državi članici koja bi, da su rezidentna, objektivno bila podobna u slučaju izbora u tom smislu.
- 5 Ministar tvrdi da je *cour administrative d’appel* (Žalbeni upravni sud) počinio pogrešku koja se tiče prava time što je odlučio da je društvo *Manitou BF*, u prilog svojem zahtjevu za smanjenje iznosa poreza na dobit koji je to društvo trebalo platiti za porezno razdoblje završeno 2011., osnovano tvrdilo da se člankom 223 B Općeg poreznog zakonika povređuje sloboda poslovnog nastana jer se njime za matično društvo ne predviđa mogućnost da neutralizira dio ponovno uračunatih troškova i izdataka za dobit od udjela kapitala iz društava kćeri sa sjedištem u državi članici Europske unije, različitoj od Francuske, koja ispunjava uvjete za primjenu sustava porezne integracije, pri čemu je kao bespredmetnu u tom pogledu odbio okolnost prema kojoj to matično društvo, iako u Francuskoj posjeduje podobna društva kćeri, ondje nije osnovalo porezno integriranu korporacijsku grupu.
- 6 Ističe ozbiljne poteškoće u tumačenju prava Europske Unije i pitanje protivi li se članku 49. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije zakonodavstvo države članice koje se odnosi na sustav porezne integracije na temelju kojeg integracijsko matično društvo ima pravo na neutralizaciju ponovno uračunatih dijelova troškova i izdataka, zbog dividendi koje je to društvo primilo od rezidentnih društava koja su u sastavu integracije, kao i, kako bi se uzela u obzir presuda Suda Europske Unije navedena u točki 4., zbog dividendi koje je primilo od društava kćeri sa

sjedištem u drugoj državi članici koja bi, da su rezidentna, u slučaju izbora u tom smislu objektivno bila podobna za sustav porezne integracije, ali kojim se odbija pravo na takvu neutralizaciju rezidentnom matičnom društvu koje, unatoč postojanju veza na osnovi kapitala s drugim rezidentnim subjektima koje omogućuju osnivanje porezno integrirane korporacijske grupe, nije odabralo pripadati takvoj grupi zbog dividendi koje mu raspodjeljuju njegova društva kćeri kao i dividendi od društava kćeri sa sjedištem u drugim državama članicama koja ispunjavaju uvjete za primjenu tog sustava koji se razlikuju od rezidentnosti.

- 7 Stoga Sudu Europske unije treba uputiti to pitanje u skladu s člankom 267. prvim stavkom točkom (b) Ugovora o funkcioniranju Europske unije i, sve dok Sud ne donese odluku, prekinuti postupak povodom žalbe ministra gospodarstva, financija i oporavka.

ODLUČUJE:

Članak 1.: Prekida se postupak povodom žalbe ministra gospodarstva, financija i oporavka sve dok Sud Europske Unije ne donese odluku o tome protivi li se članku 49. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije zakonodavstvo države članice koje se odnosi na sustav porezne integracije na temelju kojeg integracijsko matično društvo ima pravo na neutralizaciju ponovno uračunatih dijelova troškova i izdataka, zbog dividendi koje je to društvo primilo od rezidentnih društava koja su u sastavu integracije, kao i, kako bi se uzela u obzir presuda od 2. rujna 2015., *Groupe Steria SCA (C-386/14)*, zbog dividendi koje je primilo od društava kćeri sa sjedištem u drugoj državi članici koja bi, da su rezidentna, u slučaju izbora u tom smislu objektivno bila podobna za sustav porezne integracije, ali kojim se odbija pravo na takvu neutralizaciju rezidentnom matičnom društvu koje, unatoč postojanju veza na osnovi kapitala s drugim rezidentnim subjektima koje omogućuju osnivanje porezno integrirane korporacijske grupe, nije odabralo pripadati takvoj grupi zbog dividendi koje mu raspodjeljuju njegova društva kćeri kao i dividendi od društava kćeri sa sjedištem u drugim državama članicama koja ispunjavaju uvjete za primjenu tog sustava koji se razlikuju od rezidentnosti.

[omissis] Doneseno 14. lipnja 2022.

[omissis]